

marxar, a la vida a una ciutat on en viuen 17 milions, on els costums, les tradicions i la forma de vida són molt diferents a les nostres, on m'he hagut d'adaptar, però també on he gaudit de tot el positiu que té el país, especialment del meu home, dels meus

fills i dels amics que formen part de la meua vida a Egipte.

Fa un parell d'anys la televisió catalana em va trucar per fer el programa d'Afers Exteriors, presentat pel Miquel Calzada, per tots conegut com *Mikimoto*, i el primer que li vaig reclamar va ser que digués que jo era d'Alpicat.

Després no ho va dir, però això és la televisió, fas un programa de 4 dies i surten 30 minuts.

També us he de dir que va ser el programa de més audiència de tots els que ell va fer i que vaig rebre moltíssimes trucades de gent felicitant-me i, fins i tot, d'amics que feia molts anys que havíem perdut el rastre.

Ara, cada vegada que vinc, no reconec el poble ja que de 1.500 ànimes hem passat a més de 5.000 i tinc entès que aquí no parem, que hi ha molts projectes en curs. Som poble residencial de la gent de Lleida i cada vegada és més bonic. Quan vinc, la família em fa el *tour* i m'ensenyen totes les novetats. Passem pels jubilats, on sé que s'ho passen molt bé, la penya blaugrana (aquest any també ho guanyarem tot), la Coral Sant Bartomeu, on canta la meua tieta Pepita, i tants altres llocs.

Però jo el que destacaria és que tot i que el poble s'ha fet molt gran, cada cop que torno em continuo trobant aquestes cares conegudes que sempre em saluden i el millor dels seus somriures que em fan sentir que he tornat a casa.

En aquest dia tan especial no voldria oblidar la meua família que està avui aquí: el meu home, els meus fills, la meua mare, els meus germans i cunyats i molt especialment la meua padrineta Maria i els meus oncles Albert i Pepita, així com als meus cosins. Dir-los que no els oblidó mai i que sempre els porto al meu cor.

Amb el vostre permís, voldria fer una menció molt especial a tres persones que he estimat molt:

-El Portolo, que com tots vosaltres sabeu va treballar sempre amb nosaltres i era un més de la família. Ell es dedicava a consentir-ho tot als meus germans.

-L'oncle Rafel, que era una persona molt estimada per mi, amb qui tenia grans converses i em donava savis consells.

-I al meu pare Enric, el Xim, que segur que en aquests moments m'està veient i està molt orgullós que estigui amb vosaltres. Ell sempre va ser un motor important pel poble del qual es sentia molt orgullós.

Estic segura que en aquest moment han deixat la seva partida de botifarra que segurament estaven jugant amb algun àngel, a qui intentaven ensarronar, per escoltar-me.

I ja, per acabar, vull desitjar-vos una bona Festa Major a tots.

Visca Alpicat i visca el Barça!

Maricel Beà Pigrau

Presentació del llibre de Rafael Gilart

Rafael Gilart Capdevila

Como he llegado
a los **75 años**
viviendo una
buena vida

A petició de la família del Sr. Rafel Gilart i amb l'autorització del Sr. Pau Cabré, transcrivim les paraules de presentació del llibre *Cómo he llegado a los 75 años viviendo una buena vida*, en un acte que es va celebrar el 13 d'abril de 2007, a la sala La Unió.

Bona nit Sr. Rafel Gilart Capdevila, família, amics, senyores i senyors.

Ara fa uns 10 anys el Sr. Rafel em va demanar que li presentés el seu primer llibre, *60 menús diferentes para adelgazar comiendo*.

La seva proposta em va sorprendre perquè presentar un llibre no ho havia fet mai. La sinceritat en aquella presentació i la senzillesa en l'explicació sembla que al Sr. Rafel li va agradar fins al punt que avui vol que jo mateix li presenti aquest segon llibre, *Cómo he llegado a los 75 años viviendo una buena vida*.

Intentaré, amic Rafel, no decebre't en aquesta nova ocasió.

Començaré explicant que jo tenia un amic, que potser recordareu, era el pare Reguant, capellà de Raïmat, jesuïta i rector de la nostra

parròquia, que em va ensenyar el català que sé, i feia una reflexió que sempre aplico quan preparo un acte. Ell deia: "un sermó curt mou el cor, un sermó llarg mou el cul". I amb això us dic que seré breu.

Parlar del Sr. Rafel és quelcom difícil donada la seva versatilitat. En aquest llibre ell es presenta amb el seu currículum, jo no us el repetiré. Sí que us diré que la seva empremta en la història del nostre estimat Alpicat no pot passar desapercibuda com a empresari, com a ell li agrada dir, promotor, urbanitzador, constructor, president de Frutalpi i, com no, jutge de pau.

Jo el definiria com ell fa en aquest llibre, a tall de reflexions en veu alta:

- Ha estat i és un gran emprenedor.
- Avui que tothom parla de mobilitat laboral i empresarial, ell n'és l'exemple.
- Jo diria que és un dels millors negociadors que conec.
- Del comprar i del vendre n'ha fet un art.
- Amic dels seus amics.
- Fidel als que li són fidels.
- Es cuida, es sap cuidar i li agrada que el cuidin.
- Optimista, sempre.
- Pràctic i no tossut (l'acudit de les cabres us l'explicarà ell).
- Menjar bé no és menjar molt.
- Temps per a tot i, si no, el busca.
- Viure bé, amb el que un té.
- Sempre pendent de tot, de tots els petits detalls.
- Hi ha un moment per a tot i tot té el seu moment.
- Intel·ligència o astúcia (vostès mateixos).
- Diríem que es sap col·locar bé a la foto.

De donar consells n'ha fet un llibre ple d'anècdotes, de reflexions, d'experiències viscudes, de saviesa popular extreta del fons del cor i dels records que, per a ell, jo diria, que és la seva gran font d'inspiració.

Per acabar, penso que el Sr. Rafel és un dels inventors de la font de la felicitat i tot això sempre ho ha fet envoltat de tota la família que, ens aquests temps que vivim, no és gens fàcil, i de tots els seus amics, que no són pocs.

Ell diu: "si en aquest llibre un consell us ajuda a ser més feliços, ja em dono per satisfet".

Un llibre de lectura fàcil, a l'abast de tothom.

I un dia la guerra civil esclatà

Continuem amb el relat encetat fa alguns *Pinetells* sobre les peripècies d'un noi d'Alpicat que es va exiliar a

França amb els seus pares en temps de la Guerra Civil. En aquest bocí de la història trobarem anècdotes personals d'aquells temps, combinades amb l'explicació de la forma de vida de la col·lectivitat que hi havia muntada al nostre poble. També sabrem de la decisió de la col·lectivitat d'emprendre el camí de viatge i d'èxode cap a França. Serem testimonis, a través dels ulls del nostre jove protagonista, l'Isidre, de dos bombardeigs, un a Lleida i l'altre a Puigcerdà.

Esperem que us sigui grata la lectura i que descobrim molts de nosaltres, que no hem viscut la guerra, com afecta aquesta a la població i a les famílies en particular. Algunes d'elles varen haver de prendre difícils decisions que van canviar llurs vides per sempre i també la dels seus. La pau, ara per ara i aquí, ens ve donada, però en altres llocs, és un bé que no té preu. Gaudim-la com es mereix!

Neli Peirau

Reprenem el relat amb una anècdota, quan era un nen entremaliat i eren altres temps, temps difícils!

Un dia, segurament durant les vacances, vaig anar amb un company a l'*empalme* (com nosaltres el coneixíem), que és el lloc on s'uneix la carretera que va a Osca amb el desviament a Alpicat. Vam anar-hi a veure passar els milicians i soldats que anaven al front, la majoria amb camions i cotxes plens d'inscripcions, motos... Jo m'havia tret les espartenyas i les havia posat com a bandolera. De sobte, anant direcció Lleida una moto sola corria a gran velocitat.

Vaig tenir la idea en el mateix moment en què passava, i no era bona idea! Tot va anar molt ràpid. Quan estava passant a la nostra alçada vaig tirar-li les espartenyas, que es van enrotllar al manillar. Semblava que el motociclista no s'hagués adonat de res, quan jo estava convençut que no era així, i va continuar el seu camí. Jo ja m'imaginava amonestat pels pares per la malifeta, amb unes espartenyas perdudes i amb unes altres que farien servir com eina de càstig. De sobte, el motociclista va donar la volta i em va portar les espartenyas. Vaig pensar que el motociclista era mut. Però no va ser el cas, ja que quan es va treure el casc i les ulleres no em va faltar la represàlia.

Però com tot s'havia resolt passablement, no vaig dir res a casa sobre l'assumpte.

Retornant a la dura realitat, el fet que jo repartís un diari em permetia estar al corrent de les notícies. No podia ignorar els títols de portada. Si el títol enganxava jo llegia el que continuava. Noms com Badajoz, Somosierra, Guadalajara, Bujaraloz, Belchite, Saragossa, Osca..., van quedar gravats en la meua memòria. Així mateix, com se'm va gravar la veu de Queipo de Llano, que difonia la seva propaganda per ràdio Sevilla.

Ernest Hemingway

Indiscutiblement va haver-hi victòries, per descomptat, més que de fracassos, sol cal veure el resultat de la guerra. Fa temps que m'he adonat que les forces de la República, desunides, no podien vèncer. El que no faré és enumerar aquí, al meu entendre, les raons que van contribuir a la victòria de l'altre bàndol.

La intervenció de les Brigades Internacionals, que varen comptar amb prop de trenta mil voluntaris i representaven aproximadament a cinquanta nacions -a les quals em permeto retre homenatge- no van poder invertir el curs